

INTERNATIONAL BESTSELLERS

TOMS VUDS

VIENPATIS. SLEPKAVA. VARONIS

MIESASSARGS

NĀVES

SPĒLE

**TOMS VUDS
MIESASSARGS
NĀVES
SPĒLE**

TOM WOOD

BETTER

OFF

DEAD

TOMS VUDS
MIESASSARGS
NĀVES
SPĒLE

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-312.4
Vu 060

Copyright © Tom Hinshelwood 2014
The moral right of the author has been asserted

Toma Vuda romāna "Miesassargs. Nāves spēle"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojis Jāzezs Springovičs
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © StockSnap/pixabay.com

ISBN 978-9984-35-979-3

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2020

PAR AUTORU

Toms Vuds ir profesionāls rakstnieks, kas dzimis Bērtanā pie Trentas un pašlaik dzīvo Londonā. Pēc neilgas darbošanās ārštata redaktora un filmu producenta amatos, viņš izdeva pirmo romānu "Mednieks", kas uzreiz kļuva par bestselleru un iepazīstināja lasītājus ar īstu antivaroni Viktoru, slepkavu ar tīri loģisku dzīves uztveri un visai apšaubāmu morālo stāju. Būdams īsts vīrietis, tāpat kā Viktors, arī Toms aizraujas ar sportu, ir ārkārtīgi iecienījis boksu un nodarbojas ar kravmagas cīņas mākslu (Izraēlas tuvciņu), tajā gūdam vairākas traumas. Tomēr viņš nekad nav nevienu nogalinājis.

Toms Vuds ir sarakstījis arī šos romānus: "Mednieks", "Ienaidnieks", "Hameleons".

Maniem vecākiem

Bija to vērts

BONNA, VĀCIJA

PIRMĀ NODAĻA

Šodien galvenais bija nogaidīt. Dažos jautājumos steiga nav pieļaujama. Pacietība un sagatavošanās bija nepieciešama, lai sekmīgi pabeigtu pat visikdienišķāko no pasūtījuma slepkavībām. Šādus darbus par ikdienišķiem varēja uzskatīt vienīgi tad, ja to veikšanai veltīja pienācīgu sagatavošanos un izpildei – nepieciešamo pacietību. Ja sagatavošanās posmā viss netiktu paveikts, kā nākas, ja netiktu apsvērta un paredzēta jēlkāda varbūtība, kļūdas būtu neizbēgamas. Kļūdas būtu noteikti iespējamās arī, sagatavošanās posmā pieļaujot steigu, arī tad, ja kādu darbu uzņemtos bez pienācīgas savaldības un rūpības. Konkrētajā gadījumā, ar šo objektu, minēto prasību ievērošana bija ne vien nepieciešama, bet pat obligāta.

Viņš bija savus trīsdesmit piecus gadus vecs, bet varbūt nedaudz vecāks vai arī jaunāks. Par to bija grūti spriest, jo gandrīz visa informācija par viņu nebija pārbaudāma. Tā balstījās vai nu pieņēmumos, vai baumās un minējumos. Viņam nebija ne vārda, ne uzvārda. Viņam nebija ne dzīvesvietas, ne draugu, ne radu. Nekādu ziņu par viņa izcelšanos. Viņš nebija nedz politiķis, nedz narkobarons, nedz arī kara noziedznieks. Viņš nebija militārpersona vai izlūkdienesta darbinieks – vismaz ne aktīvajā dienestā –, tomēr viņu nevarēja uzskatīt par civilpersonu. Vienīgais, kas bija kaut cik skaidri zināms, bija viņa nodarbošanās. Viņš bija slepkava. Klients bija viņu tieši dēvējis par to slepkavu, brīdinot,

ka viņš nesen iznīcinājis citu grupu, kas bija sūtīta viņam pa pēdām. Ja pastāvētu kāda rokasgrāmata par profesionālas slepkavošanas mākslu, viņš būtu bijis tās autors. Protams, tādas grāmatas nebija. Bet, ja būtu, šī grupa, kas gatavojās viņu nogalināt, būtu iegaumējusi katru vārdu tajā.

Viņa izskatā nebija nekā īpaša. Viņš bija gara auguma, tomēr ne jau milzis. Viņam bija tumši mati un tumšas acis. Grupas sievietes nespēja izlemēt, vai viņš ir glīts vai nav. Viņš valkāja labus uzvalkus, kā advokāts vai bankas darbinieks, lai gan tie viņam bija nedaudz par platiem. Tad, kad grupa viņu ieraudzīja pirmoreiz, viņš bija gludi skuvies, bet nu vaigus un zodu sedza pāris dienu veci rugāji. Vienīgā ievēribas cienīgā īpatnība bija viegls klibums, varēja manīt, ka viņš pietaupa kreiso kāju. Tomēr grupa vienojās, ka šis trūkums nav tik ievērojams, lai viņi to varētu izmantot savā labā.

Viens miljons eiro gaidīja Šveices bankas darījuma kontā. Tas pienācās viņiem, kad tiktū sniegti pierādījumi par slepkavas nāvi. Labākajā gadījumā viņa galva vienā gabalā vai vismaz neapšaubāmi pierādījumi fotogrāfiju vai videoieraksta veidā.

Viņi bija labi salāgots kvartets – divi vīrieši un divas sievietes. Visi skandināvi: dānis, dāniete, zviedrs un somiete. Gadiem ilgi strādājuši kopā. Vienmēr četratā. Nekad neiesaistot nevienu citu. Nekad neuzņēmās nevienu darbu, ja kāds no viņiem nevarēja piedalīties. Viņi bija tiklab draugi, kā kolēģi. Tikai tā varēja garantēt uzticēšanos pasūtījuma slepkavību biznesā. No darba brīvo laiku viņi pavadīja kopā, kad vien radās tāda iespēja. Katrs no viņiem pēc kārtas aicināja pārējos uz bārbekjū, kopīgām vakariņām un kopā noskatījās filmas. Bija laiks, kad viņi bija vairāk nekā draugi, taču tas laiks bija pagātnē. Savstarpēji sakari vienā grupā nāca biznesam par ļaunu; tā viņi ar laiku bija vienojušies. Veicamais darbs bija bīstams pēc definīcijas. Nedrīkstēja atļauties uzmanības novēršanu.

Neviens nebija vadītāja lomā, jo katram no viņiem bija unikālas prasmes un spējas, tātad arī pārākums savā specializācijas jomā. Ja tika izmantots spridzeklis, to veica dāņu spridzināšanas darbu speciālista vadībā, un viņš saviem spridzekļiem piešķīra bijušo mīļoto vārdus. Ja bija jānogalina no liela attāluma, priekšroka tika dota somietei, kam bija vislielākā pieredze ar šaujamočiem. Ja vajadzēja ķerties pie indes, zviedru ķīmiķis pieņēma lēmumus savā autoritatīvajā baritonā. Ja objekts bija jāizseko, rīkojumus deva dāniete, kas izcēlās ar aktiermākslas spējām un vislabāk pārzināja novērošanas tehniku. Viņi darbojās demokrātiski, nevienam no grupas locekļiem nebija noteicošā loma. Šāda kārtība lieti noderēja. Patmīlībai nebija vietas. Darbi veicās bez aizķeršanās. Neviens šajā darbā nebija cietis, izņemot objektus. Tomēr tiem nekad nenācās ciest pār mēru. Tikai tieši tā, kā maksāts. Šie skandināvi nebija sadisti. Izņemot reizes, kad tas bija maksas pakalpojums.

Lēmums, ka šodien varēja vienīgi nogaidīt, bija pieņemts vienbalsīgi. Objektu bija pat vēl grūtāk iedzīt lamatās, nekā to varēja spriest pēc saņemtās informācijas. Viņam nebija ne jausmas, ka tiek novērots, bet viņa ierastās preventīvās metodes robežojās ar apsēstību. Tomēr viņš rīkojās gudri, tā izturoties. Galu galā, viņš bija mediējuma lomā, un līdz šim nebija grupai sagādājis iespēju sev uzbrukt. Nepietika ar to, ka viņam bija izcila slepkavas reputācija, viņš izrādījās arī ārkārtīgi grūti nogalināms. Veiksmīgs spēju sakopojums, viņi visi secināja, tikpat vienoti secinot, ka pēc šā uzdevuma izpildes dažus no viņa piesardzības pasākumiem vajadzētu pārņemt pašiem. Iespējams, kādu dienu arī viņi varētu iegādāties slepkavības pasūtījuma nepareizajā pusē.

Viņš bija apmeties luksusa viesnīcā pilsētas centrā. Šai viesnīcai bija ne vien galvenā ieeja, bet vēl veselās trīs, pa kurām varēja ieiet un iziet. Viņi varēja novērot tās visas,

skaita ziņā tas bija iespējams, bet, tā rīkojoties, būtu pārāk izkaisīti gadījumā, ja viņš parādītos. Viņš nekad neizgāja no viesnīcas pa tām pašām durvīm, nedz arī atgriezās tāpat divreiz pēc kārtas – līdz brīdim, kad rīkojās tieši tā, sagraujot kaut mazāko iespēju paredzēt viņa nākamo gājienu. Somiete, kas bija ne vien trāpīga snaipere, bet arī nedaudz aizrāvās ar statistiku, aiz piktuma salauza zīmuli.

Objekts bija noīrējis luksusa numuru trešajā stāvā. Viņš bija noīrējis arī blakus esošo numuru. Tas apgrūtināja iespēju noteikt, kurā no tiem viņš nakšņo. Un to pavisam izslēdza fakts, ka starp abiem numuriem bija durvis. Varētu spriest, ka dienas laikā viņš nosnaudās. Jāatzīst, ka dienakts gaišo laiku viņš visbiežāk pavadīja viesnīcā, lai gan nekad pietiekami ilgi, lai varētu noteikt viņa miega režīmu. Ilgākais laikposms, ko viņš nenoliedzami bija aizvadījis vienā no numuriem, bija piecas stundas no vietas. Bieži vien viņš viesnīcā palika ievērojami ilgāk, kavējot laiku vai nu bārā, vai restorānā, vai fitnesa centrā, vai arī vienkārši lasot avīzi foajē. Ne reizi viņš neieradās viesnīcā un neizgāja no tās kaut vai aptuveni tajā pašā laikā. Vienīgais paradums, ko varēja novērot, bija tas, ka viņš vienmēr izmantoja kāpnēs, nekad liftu, neraugoties uz klibo kāju.

Un viesnīca nemaz nebija īsti piemērota vieta, kur viņu novākt. Viņš bija apmeties numuros, kam blakus bija lifts, tur parasti kāds varēja uzrasties. Grupai gandrīz nebija iespējas sarīkot veiksmīgas medības, neriskējot ar citu viesnīcas viesu iejaukšanos. Tādos apstākļos bija grūti apvaldīt vilšanās. Viņi bija raduši izvēlēties, kur un kad pabeigt uzdoto, nevis ļaut objektam pašam izlemt viņu vietā, kur to nevar izdarīt. Viņi kontrolēja aizkaitinājumu, cits citam atgādinot, ka jāsauglabā miers. Tas viss bija sagaidāms. Sagatavošanās un pacietība.

Ārpus viesnīcas viņa rīcībai nebija noteikta rakstura. Daž-

kārt viņš mēdza iepirkties pie ielu tirgotājiem, kas piedāvāja pārtiku artēriju nosprostošanai. Citkārt ieturēja vakariņas restorānos, kur pasniedz izmeklētākos un dārgākos ēdienus. Kādu pēcpusdienu viņš varēja veltīt vairākas stundas viena muzeja eksponātu aplūkošanai. Nākamreiz aizrāvās ar grāmatas lasīšanu, ar to rokās pārceļodams no vienas kafējnīcas uz nākamo, nekur neuzturoties ilgāk par vienu stundu, reizēm palika tur tikai kādu brītiņu. Kad viņi bija nosprieduši, ka objekts ir tik bezpersonisks, ka pelnījies pavisam noslēgta cilvēka titulu, viņš veselu vakaru izklaidēja sievietes kādā kokteiļu barā.

Viņam nebija mobilā tālruņa, bet, saskaņā ar somietes novērojumiem, objekts reizumis izmantoja interneta kafējnīcas vai taksofonus. Nekādas viņa darbības pēdas netika atrastas, kad dāniete, kas specializējās novērošanas jautājumos, pēc viņa izmantoja to pašu termināli vai taksofonu. Grupā pat nebija vienprātības par to, vai šāda piesardzības taktika viņam vispār bija nepieciešama, vai arī tas bija tikai teātris, lai pieķertu un ievestu strupceļā iespējamos sekotājus.

– Tā darbojas, – zviedrs atzina. Viņiem nebija ne jausmas, kāpēc viņš ieradies pilsētā. Iemesli varēja būt dažādi. Iespējams, viņš gatavojās kādam darbam, iepazīdams pilsētu un darbības teritoriju. Iespējams, bēguļoja un uzturējās inkognito šajā pilsētā, cerēdams, ka ienaidnieki viņu neatradīs. Vai arī varēja gadīties, ka tā viņš mēdza dzīvot no dienas dienā, kad pašam nebija pasūtījuma? Tā nu nebija nekāda labā dzīve, viņi visi sprieda, lai arī kādas summas viņš prasīja par pakalpojumiem. Ja ik nomoda mirklis tika aizvadīts nepārtrauktā modrībā, tad būtu vērts pameklēt labāku iztikas pelnīšanas veidu. Tādēļ viņi apzinājās, kā pašiem ir paveicies. Viņi ar nepacietību gaidīja darba izpildi un nākamo saietu. Tas bija jārīko zviedra mājās, un visi dievināja viņa sievu, kas bija fizikas skolotāja, bet varētu būt arī profesionāla bal-